

Den andra Hijran

Den andra Hijran (emigrationen) till Abessinien

[541]

Ummul Mumineen, Umm Salama Hind bint Abi Umayya ibn Al-Mughira (må Allah vara nöjd med henne), Allahs Sändebuds ﷺ hustru, sade:

”När vi nådde Abessinien tog Najashi [542] (Ashuma bin Abjar) [543] emot oss väl. Vi utövade vår religion i trygghet och vi dyrkade Allah och led inget ont i ord eller handling.

När Quraysh fick reda på detta beslutade de sig för att sända två beslutsamma män till Najashi och ge honom presenter av Makkahs finaste varor.

Läderarbeten värderades särskilt högt där, så de samlade ett stort antal skinn så att de kunde ge något till var och en av hans generaler. De sände 'Abdullah ibn Al-Rabiah och 'Amr ibn Al-'Aas med instruktioner om att ge varje general sin present innan de talade med Najashi om flyktingarna.

Sedan skulle de ge sina presenter till Najashi och be honom lämna ut männen innan han talade med dem. ('Abdullah ibn Al-Rabiah och 'Amr ibn Al-'Aas) följde dessa instruktioner till punkt och pricka och sade till var och en av generalerna: 'Några dåraktiga män från vårt folk har tagit sin tillflykt i kungens land. De har övergett vår religion och inte antagit er, utan infört en uppfunnen religion som varken vi eller ni vet något om. Våra förnäma har sänt oss till kungen för att få honom att lämna tillbaka dem, så när vi talar med kungen om dem, råd honom att utlämna dem till oss och inte tala med dem, ty deras eget folk har den skarpaste insikten och vet mest om deras brister.'

Generalerna gick med på att göra detta. De tog sina gåvor till Najashi och när han hade tagit emot dem sade de till honom det de redan sagt till generalerna om flyktingarna. Nu fanns det inget som 'Abdullah och 'Amr ogillade mer än att Najashi skulle höra vad muslimerna hade att säga.

Generalerna i hans närvaro sade att männen hade talat sant och att deras eget folk bäst kände sanningen om flyktingarna, och de rekommenderade kungen att lämna ut dem och återbörda dem till sitt eget folk. Najashi blev

rasande och sade: 'Nej, vid Allah, jag ska inte utlämna dem. Inget folk som har sökt mitt skydd, slagit sig ned i mitt land och valt mig framför andra ska förrådas, innan jag kallar dem och frågar dem om vad dessa två män påstår. Om de är sådana som de säger, ska jag lämna ut dem till dem och sända tillbaka dem till deras eget folk; men om det de säger är falskt, ska jag skydda dem och se till att de får en värdig gästfrihet under mitt beskydd.'

Sedan kallade han på Profetens följeslagare, och när hans budbärare kom samlades de och sade till varandra: 'Vad ska ni säga till mannen när ni kommer till honom?' De sade: 'Vi ska säga det vi vet och det vår Profet befallt oss, vad som än händer.' När de kom in inför kungen fann de att han hade kallat sina biskopar med sina heliga böcker öppnade runt om sig.

Han frågade dem vilken religion det var som de lämnat sitt folk för, utan att träda in i hans religion eller någon annan.

Ja'far bin Abi Talib (må Allah vara nöjd med honom) svarade: 'O Kung, vi var ett ociviliserat folk som dyrkade avgudar, åt kadaver, begick vedervärdigheter, bröt naturliga band, behandlade gäster illa och där de starka slukade de svaga. Vi befann oss alltså i samma tillstånd tills Allah sände oss en Sändebud vars härstamning, sanning, pålitlighet och mildhet vi känner.

Han kallade oss till att erkänna Allahs Enhet och att dyrka Honom och att avsäga oss de stenar och bilder som vi och våra fäder tidigare dyrkade. Han befallde oss att tala sanning, vara trogna våra åtaganden, uppmärksamma på skyldigheter gentemot släktskapsband och vänlig gästfrihet, och att avhålla oss från brott och blodsutgjutelse. Han förbjöd oss att begå vedervärdigheter och att tala lögn, att försluka föräldralösas egendom och att smäda kyska kvinnor.

Han befallde oss att dyrka Allah allena och inte förena något med Honom, och han gav oss befallningar om bön, allmosor och fasta (och räknade upp islams befallningar). Vi erkände hans sanning och trodde på honom, och vi följde honom i det han hade fört från Allah, och vi dyrkade Allah allena utan att förena några medgudar med Honom. Vi betraktade som förbjudet det han förbjöd och som tillåtet det han förklarade tillåtet.

Därpå attackerade vårt folk oss, behandlade oss hårt och förledde oss från vår tro för att försöka få oss att återvända till avgudadyrkan istället för Allahs dyrkan och att betrakta som tillåtet de onda handlingar vi en gång begick.

Så när de fick övertaget över oss behandlade de oss orättvist och inskränkte våra liv och lade sig mellan oss och vår religion. Då kom vi till ert land och valde er framför alla andra. Här har vi haft det gott under ert beskydd och vi hoppas att vi inte ska behandlas orättvist medan vi är hos er, O Kung.’ Najashi frågade om de hade med sig något som kommit från Allah. När Ja’far (må Allah vara nöjd med honom) sade att det hade han, befallde Najashi honom att läsa det för honom, och han läste en passage ur (Surah) Kaaf Haa Yaa Ain Swaad. [544]

Najashi grät tills hans skägg var vått och biskoparna grät tills deras skriftrullar var våta när de hörde det han läste för dem. Sedan sade Najashi: ’Sannerligen, detta och det som Jesus (Isa bin Maryam (عَلَيْهِ السَّلَامُ)) förde har kommit från samma nisch. Ni två kan gå, ty vid Allah ska jag aldrig lämna ut dem till er och de ska inte förrådas.’

När de båda hade gått sade ’Amr: ’Imorgon ska jag berätta något för honom som ska rycka upp dem alla med rötterna.’ ’Abdullah, som var den av dem som var mer gudfruktig i sin inställning till oss, sade: ’Gör inte det, ty de är våra fränder även om de har vänt sig mot oss.’ Han sade: ’Vid Allah, jag ska berätta för honom att de hävdar att Jesus, Marias son, är ett skapat väsen.’

Han gick till honom på morgonen och berättade att de sade något förfärligt om Jesus, Marias son, och att han borde sända efter dem och fråga dem om det. Det gjorde han. Något sådant hade inte hänt dem tidigare och folket samlades och frågade varandra vad de skulle säga om Jesus när de tillfrågades. De beslutade att de skulle säga det Allah hade sagt och det Profeten fört, vad som än händer.

Så när de trädde fram inför kungen och frågan ställdes till dem, svarade Ja’far: ’Vi säger om honom det vår Profet fört fram och sagt: han är Allahs tjänare, och Hans Sändebud, och Hans ande, och Hans ord som Han kastade in i Maria den välsignade jungfrun.’ Najashi tog upp en pinne från marken och sade: ’Vid Allah, Jesus, Marias son, överstiger inte vad ni har sagt med längden av denna pinne.’

Hans generaler runt honom fnös när han sade detta och han sade: ’Även om ni fnös, vid Allah — gå, ty ni är trygga i mitt land.’ Sedan upprepade han tre gånger orden: ’Den som förbannar er ska bötfällas. Inte för ett berg av guld skulle jag tillåta att en av er skadas.’ ’Ge dem tillbaka deras presenter, ty jag har ingen nytta av dem. Allah tog ingen muta av mig när Han gav mig tillbaka mitt kungadöme, så att jag skulle ta en muta för det, och Allah gjorde inte vad människorna ville mot mig, så varför skulle jag

göra vad de vill mot Honom.’ [545]

Så de lämnade hans närvaro, nedslagen, och tog med sig sina avvisade gåvor, medan vi levde hos honom bekvämt i bästa trygghet. Medan vi levde på detta sätt reste sig en upprorsman för att rycka kungadömet från honom, och jag har aldrig känt oss vara så bedrövade som vi var vid det — i vår ångest att denne man skulle få övertaget över Najashi och att en man skulle träda fram som inte kände vårt fall som Najashi gjorde.

Han drog ut mot honom och Nilen låg mellan de två sidorna. Profetens följeslagare efterlyste en man som skulle gå till striden och komma tillbaka med nyheter, och Az-Zubayr ibn Al-’Awwam (må Allah vara nöjd med honom) ställde upp. Han var den yngste man vi hade. Han blåste upp en vattensäck och lade den under sitt bröst och simmade över tills han nådde den punkt av Nilen där arméerna stod mot varandra. Sedan fortsatte han tills han mötte dem.

Samtidigt bad vi till Allah att ge Najashi seger över sin fiende och att befästa honom i sitt eget land, och medan vi gjorde detta och väntade på vad som kunde hända kom Az-Zubayr springande och viftade med sina kläder och sade: ’Hurra, Najashi har segrat och Allah har förintat hans fiender och befäst honom (som härskare) i sitt land.’

Vid Allah, jag har aldrig känt oss vara så lyckliga tidigare. Najashi återvände, Allah hade förintat hans fiende och befäst honom i sitt land, och Abessiniens hövdingar samlades kring honom. Samtidigt levde vi i de lyckligaste omständigheter tills vi kom till Allahs Sändebud i Makkah.” [546]

Abdullah ibn Az-Zubair (må Allah vara nöjd med honom) sade:

Denna vers uppenbarades på grund av An-Najashi och hans följeslagare:

(Allah sade:) ”Och när de hör det som har uppenbarats för Sändebudet, ser du deras ögon svämma över av tårar på grund av vad de har känt igen av sanningen. De säger: ’Vår Herre, vi har trott, så registrera oss bland vittnena.’” (Koranen, Surah Al-Maidah 5:83) [547]

’Abdullah ibn Mas’ood berättade att ”Allahs Sändebud ﷺ sände oss — och vi var 80 män [548] — till Najashi. Bland dem fanns ’Abdullah ibn Mas’ood, Ja’far ibn Abi Talib, ’Abdullah bin ’Arfata, ’Othman bin Maz’un och Abu Musa (Al-Ashari) (رضي الله عنهم). Dessa män gick till Najashi.

Sedan sände Quraysh till Najashi, 'Amr ibn Al-'Aas och 'Umaarah bin Al-Waleed med gåvor. När de kom inför Najashi bugade de sig för honom. Sedan intog de positioner till vänster och höger inför honom och sade: 'En grupp av vårt folk har slagit sig ned i ert land efter att ha vänt sig bort från oss och vår religion.' 'Var är de?' frågade Najashi. 'I ert land, sänd efter dem,' föreslog de. Han gjorde det och Ja'far ibn Abi Talib sade: 'Jag ska vara er talesman idag.'

Och de följde honom. Han hälsade (kungen) men bugade sig inte. De frågade honom: 'Vad är det med dig, att du inte bugar dig inför kungen?' Han (Ja'far) svarade: 'Vi bugar oss bara inför Allah, Den Allsmäktige och Ärorike.' 'Vad handlar detta om?' frågades han. Han svarade: 'Allah har sänt oss en sändebud och sagt åt oss att inte buga oss för någon utom Allah, Den Allsmäktige och Ärorike. Han befallde oss också att be och ge allmosor.' 'Amr kommenterade: 'De är oense med er om Jesus, Marias son.' Han (Najashi) frågade: 'Vad säger ni om Jesus, Marias son, och hans mor?' Han (Ja'far) svarade: 'Vi säger det Allah sade: Han är Hans ord och Hans ande som Han kastade in i Jungfrun som ingen man hade rört och inget barn hade funnits inom.'

Kungen tog då upp en pinne från marken och sade: 'O Abessinians folk, och ni präster och munkar; vid Allah, de avviker inte så mycket som storleken av denna pinne från vad vi säger! Välkomna er och hälsningar till honom från vilken ni kommer! Jag vittnar om att han är Allahs Sändebud ﷺ och att det är honom vi finner i Bibeln. Han är den Sändebud om vilken Jesus, Marias son, profeterade. Ni kan bosätta er var ni vill; och vid Allah, om det inte vore för min roll som kung, skulle jag gå till honom så att jag kunde vara den som bär hans skor åt honom!'

'Han befallde sedan att gåvorna som de två budbärarna (från Quraysh) hade fört med sig skulle återlämnas till dem.' Abdullah bin Mas'ood skyndade sig tillbaka därefter och fick uppleva att delta i slaget vid Badr. Han uppgav att Profeten ﷺ bad om förlåtelse för honom (kungen) när nyheten om hans död nådde honom."

Imam Ibn Katheer sade att "Auktoritetskedjan för detta (berättelse av 'Abdullah ibn Mas'ood) är utmärkt och berättelsen är god. Den ger bevis för att Abu Musa (må Allah vara nöjd med honom) var bland dem som emigrerade från Makkah till Abessinien, även om denna hadith inte är nedtecknad av vissa auktoriteter. Och Allah vet bäst." [549]

Abu Nuaim rapporterade i sin "Al-Dalail" från Abu Musa (må Allah vara

nöjd med honom) att han sade: "Profeten ﷺ instruerade oss att bege oss med Ja'far ibn Abi Taalib till Abessinien. Denna information nådde Quraysh och de sände 'Amr ibn Al-'Aas och 'Umaarah ibn Al-Waleed (i vår jakt) och samlade en gåva till An-Najashi. När de kom till An-Najashi presenterade de gåvan för honom, som han tog emot, och de prosterade sig inför honom.

Sedan sade 'Amr ibn Al-'Aas: 'Några människor från vårt land har övergett vår religion och de har kommit till ert land.' An-Najashi sade till dem: 'I mitt land?' De sade: 'Ja!' Så han (An-Najashi) sände efter oss. Jafar sade då till oss: 'Ingen av er ska tala, ty jag ska vara er talesman idag.'

Så vi fördes in i An-Najashis närvaro när han satt på sin tron, med 'Amr ibn Al-'Aas till sin höger och 'Umaarah till sin vänster, med prästerna sittande i två led. 'Amr sade till honom: '(Se!) De kommer inte att prostera sig inför er.' När vi närmade oss dem skyndade sig några av hans präster och munkar mot oss och sade: 'Prostrera er inför kungen!' Ja'far (må Allah vara nöjd med honom) svarade: 'Vi prosterar oss (inför ingen) utom för Allah.'

An-Najashi sade till honom: 'Nåväl, vad handlar detta om?' Ja'far svarade: 'Allah har sänt bland oss Sin Sändebud, och han är den (utsedde) Sändebudet, den om vilken Isa ibn Maryam (عَلَيْهِ السَّلَامُ) gav de glada tidningarna att komma efter honom, vars namn skulle vara Ahmad. Han (Sändebudet) befallde oss att dyrka Allah (allena) och att inte begå Shirk (att förena medgudar med Honom i dyrkan), att förrätta Salah och ge Zakah, och han befallde oss att göra gott och avhålla oss från det som är förbjudet.'

An-Najashi var imponerad av hans tal. När 'Amr såg detta sade han: 'Må Allah skydda kungen! De är oense med er angående Isa ibn Maryam.' An-Najashi sade: 'Och vad säger er följeslagare (dvs. Sändebudet ﷺ) om Isa ibn Maryam?' Ja'far sade: 'Han säger om honom det Allah har sagt:

"Han (Isa ibn Maryam) är en Ande (Rooh) skapad av Allah och Hans Ord; han föddes av Jungfrun (Maryam) som ingen man hade besökt (dvs. sexuellt) och i vilken inget barn hade funnits."

An-Najashi tog upp en pinne från marken och lyfte upp den och sade: 'O grupp av präster och munkar! Vid Allah, dessa människor lägger inte till så mycket som vikten av detta (pinne) till vad vi säger om Isa ibn Maryam. Välkomna er och hälsningar till honom från vilken ni har kommit. Jag vittnar om att han verkligen är Allahs Sändebud och att det är han om

vilken Isa ibn Maryam gav de glada tidningarna. Om det inte vore för skyldigheterna i mitt kungadöme (över vilket jag är dess kung), skulle jag ha besökt honom och kysst hans skor. Så bosätt er i detta land så länge ni önskar.' Han befallde sedan att mat och fina kläder skulle tillhandahållas oss och sade: 'Återlämna dessa två deras gåvor.'

'Amr ibn Al-'Aas var en kortväxt man medan 'Umaarah var stilig. (På vägen till Abessinien) berusade de sig båda. 'Amrs hustru hade också följt med honom. När de båda var berusade sade 'Umaarah till 'Amr: 'Be din hustru kyssa mig.' 'Amr svarade: 'Skäms du inte?' Så kastade 'Umaarah 'Amr i havet och 'Amr måste tugga tills 'Umaarah lät honom tillbaka på båten; och på grund av detta hyste 'Amr ett agg mot 'Umaarah.

Så sade 'Amr till An-Najashi: 'När du är borta går 'Umaarah till din hustru.' Så kallade An-Najashi på 'Umaarah och lät utföra ett trolleri på honom och han blev galen." [550]

Anmärkningar:

Imam Ibn Katheer kommenterade i sin As-Sirah An-Nabawiyah [551]:

Vad som avses är att när de lämnade Makkah var 'Amrs hustru med honom och att 'Umaarah var en stilig ung man. De var tillsammans i båten och 'Umaarah blev attraherad av 'Amr ibn Al-'Aas hustru. Så han kastade 'Amr i havet för att döda honom, men han simmade tillbaka till båten. 'Umaarah sade då till honom: 'Om jag hade vetat att du kunde simma så bra, hade jag inte kastat dig!' 'Amr hatade honom följaktligen.

Sedan de misslyckats med att uppnå sitt mål hos Najashi angående emigranterna, lade 'Umaarah sig väl in hos några av Najashis folk. Men 'Amr varnade Najashi för detta och den senare lät förhäxa 'Umaarah så att han förlorade förståndet och irrade ut i öknen med de vilda djuren.

Al-Umawi berättade hans historia i mycket stor detalj, till den effekten att han levde in i Omar ibn Al-Khattabs regeringstid, när några av följeslagarna jagade ned honom och grep honom. Han began sedan säga: "Skicka iväg mig! Skicka iväg mig! Eller ska jag dö!" Eftersom de inte skickade iväg honom dog han på stående fot. Men Allah vet bäst.

Det har sagts att [552] Quraysh sände två delegationer till Najashi angående emigranterna. Det första tillfället involverade 'Amr ibn Al-'Aas

och 'Umaarah, det andra (tillfället involverade) 'Amr (ibn Al-'Aas) och 'Abdullah bin Abi Rabi'a. Abi Nu'aym ger en sådan text i Ad-Dalail (Tecknen). Men Allah vet bäst.

Det sägs att det andra uppdraget ägde rum efter slaget vid Badr. Az-Zuhri uppgav detta. Dess syfte var att få hämnd genom emigranterna (Muhajireen) där. Men Najashi, må Allah välsigna honom, beviljade dem inget av deras önskan. Och Allah vet bäst." Slut på citat från Imam Ibn Katheer.

Abu Musa (må Allah vara nöjd med honom) berättade:

Vi befann oss i Jemen när vi hörde om Allahs Sändebuds migration. Vi begav oss också av som immigranter till honom. Jag var sällskapad av två bröder till mig, varav jag var den yngste; den ene var Abu Burda och den andre var Abu Ruhm, och det fanns några andra personer med dem. Vissa säger att de var femtiotre eller femtiotvå personer från min stam.

Vi gick ombord på en båt och båten seglade iväg (slungades iväg) till Najashi i Abessinien. Där träffade vi Ja'far bin Abu Talib (må Allah vara nöjd med honom) och hans följeslagare. Ja'far sade: 'Allahs Sändebud ﷺ har sänt oss hit och befallt oss att stanna här och ni bör också stanna hos oss.'

Så vi stannade hos honom och vi återvände (till Madinah) och träffade Allahs Sändebud när Khaibar hade erövrats. Han (Profeten) tilldelade oss en andel och under normala omständigheter tilldelade han inte en andel till den som hade varit frånvarande vid erövringen av Khaibar, utan skänkte (en andel) till honom endast om han hade varit närvarande där med honom.

Han gjorde dock ett undantag för båtens folk, dvs. för Ja'far och hans följeslagare. Han tilldelade dem en andel, och några personer bland folket sade till oss, dvs. båtens folk: 'Vi har föregått er i migration.'

Asma' bint 'Umais (må Allah vara nöjd med henne), som hade emigrerat till Abessinien och kommit tillbaka tillsammans med dem (tillsammans med immigranterna), besökte Hafsah, Allahs Sändebuds ﷺ hustru. Omar befann sig då hos henne (Hafsah).

När 'Omar såg Asma sade han: 'Vem är hon?' Hon (Hafsah) sade: 'Det är Asma, dotter till 'Umais.' Han sade: 'Hon är abessiniansk och en sjökvinn.' Asma sade: 'Ja, det stämmer.'

Varpå 'Omar sade: 'Vi föregick er i migration och därför har vi större rätt till Allahs Sändebud ﷺ jämfört med er.' Vid detta kände hon sig förnärmat och sade:

'Omar, du talar inte sanning; vid Allah, ni hade privilegiet att vara i sällskap med Sändebudet som mättade de hungriga bland er och undervisade de okunniga bland er, medan vi befann oss långt (häriifrån) i Abessinien bland fienderna och det var allt för Allahs och Allahs Sändebuds skull. Och vid Allah, jag ska varken äta mat eller dricka vatten utan att nämna för Allahs Sändebud vad du har sagt. Vi stannade i det landet i ständig oro och fruktan och jag ska tala om det för Allahs Sändebud och fråga honom (om det). Vid Allah, jag ska inte ljuga och avvika (från sanningen) och lägga till något i det.'

Så när Allahs Sändebud kom sade hon: 'Allahs Sändebud, 'Omar säger så och så.' Varpå Allahs Sändebud sade: 'Hans rätt är inte större än er, ty för honom och hans följeslagare finns det en migration, men för er, dvs. för båtens folk, finns det två migrationer.'

Hon sade: 'Jag såg Abu Musa och båtens folk komma till mig i grupper och be mig om denna hadith, ty det fanns inget som var mer glädjande och mer betydelsefullt för dem än denna.' Abu Burda rapporterade att Asma sade: 'Jag såg Abu Musa be mig att upprepa denna hadith för honom om och om igen.'" [553]

Fotnoter:

[541] Haditherna nedan kategoriserades som sådana, dvs. Den andra Hijran till Abessinien, av de flesta krönikeskrivare av den profetiska biografien. Dr. Mahdis bok följer också samma mönster.

[542] Negus är den engelska återgivningen av Najashi.

[543] نجاشي أصحمة بن أبحر

[544] Koranen, Surah Maryam, kapitel 19.

[545] "Allah tog ingen muta av mig när Han gav mig tillbaka mitt kungadöme, så att jag skulle ta en muta för det, och Allah gjorde inte vad människorna ville mot mig, så varför skulle jag göra vad de vill mot Honom." In sha Allah kommer berättelsen relaterad till detta uttalande av

An-Najashi Ashuma att nämnas i de kommande kapitlen.

[546] Seerat Ibn Ishaq 4/193. (Översättning av Seerat Ibn Ishaq, The Life of Prophet Muhammad av Alfred Guillaume, sida 150.)

[547] Tafseer av Ibn Abi Hatim (3/23). Shaikh Muqbil bin Hadi sade att männen i denna berättelse är Sahihs (Al-Bukhari och Muslims) män, förutom Muhammad bin Idrees, far till Ibn Abi Hatim, men han är en stor Hafidh. (Denna berättelse är således acceptabel.) Översättning och kommentar tagen från As-Sahih Al-Musnad Min Asbabin-Nuzool av Shaikh Muqbil bin Hadi — dess engelska översättning av Abdullah MacPhee, från Authentic Statements Publishing (USA), s. 168.

[548] Även om ett fåtal kvinnor var närvarande rapporterades det exakta antalet kvinnor inte autentiskt från någon berättelse. Se Dr. Mahdis bok, Volym 1, sida 228–229, för en diskussion om samma fråga.

[549] Musnad Ahmad 4400. Shaikh Ahmad Shakir sade att kedjan för denna berättelse är Hasan. [Anpassad från den engelska översättningen av As-Seerah An-Nabawiyyah av Ibn Katheer, Vol. 2, Sida 5–6, av professor Trevor Le Gassick.]

[550] Ibn Abi Shaybah (Översättning från Sahihus Seerah av Shaikh Al-Albani av Abu Sahl Fahad bin Nawwaab Barmem, sida 169–170).

[551] Vol. 2, Sida 16. Översatt av professor Trevor Le Gassick.

[552] Detta är vad historikerna hävdar, men Allah vet bäst.

[553] Sahih Muslim 2502, 25034.

Utdrag ur boken 'The Biography of Prophet Mohammad ﷺ' Vol 1 av Mohammad Thajammul Hussain Manna